

В отій старій кав'яренці навпроти...

Наталія Дзюбенко-Мейс

Печальних пар фокстротова кружінь,
Світильників померхла позолота
І кольорове сяйво вітражів.
В отій старій кав'яренці завізно,
Снується сиво цигарковий дим.
Так затишно, так безнадійно пізно
В душі буває тільки молодим.
Відставить вліво золотистий пальчик,
Он те дівча – і слів тонка вуаль,
Де кожне слово так багато значить.
Й ніщо не значить. І ніщо не жаль.
І той хлопчина у легкій вітрівці.
І внов вервечка танців і пісень.
По стародавній кам'яній долівці
Стікає мерзле світло, як глясе.
О, ця довічна світла ностальгія:
Щось там лишив, покинув назавжди.
Повернення на круг? Не розумію,
Пощо вертаюсь вкотре я сюди?
Й дивлюсь крізь скло: дощі і осениця...
Це знову ми? Чи пам'ять проявля
Забутий жест, чіткі графічні лиця,
Хлоп'ячу тінь, ледь видиму здаля?
Там молодість!
В кав'яренці навпроти,
Де видовжені зблиски ліхтарів.
І пам'яті статична позолота
Відкладена на дні
Прожитих днів.

Наталія Дзюбенко-Мейс 1980 р.